

„Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahosla-
veni. „Strach z nich ať vás neděsí ani neznámá a Pán, Kristus, budiž svatý“ ve vašich srdcích. Budte
vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s ti-
chostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří ha-
nobi váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni.

Je přece lépe, abyste trpěli za dobré jednání, bude-li to snad vůle Boží, než za zlé činy. Vždyť i Kris-
tus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl
usmrčen v těle, ale obživen Duchem. Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neupo-
slechli kdysi ve dnech Noemových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl
koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí. To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje
vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem
zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista, jenž jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe a
podřídil si anděly a vlády a mocnosti.“ (1. Dopis Petrův 3:13-22)

Žalm 66:8-20, Skutky apoštolů 17:22-31 a Evangelium Janovo 14:15-22

Dobro

„Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro?“ To že je v Bibli? Jaká naivita! Jen si vzpomeňte, jak to
dopadlo s Kristem Pánem! No, ne?! Dnešní svět to přece vidí jinak: Naopak! Musíš ukázat zuby a
nejlépe je alespoň jednou použít. Jedno proti komu... V politickém boji je prý nutná agresivita, je po-
třebné zkreslení, výpady a podpásovky. Tak se vyjadřují někteří lidé s tím, že politika je boj! A tak při
nočních jednáních s přispěním kapky alkoholu padají hrubá slova, určitě se křičí... Český Parlament
tyto zvyklosti prožíval po roce 1935 ze strany našich komunistů a sudetských Němců.¹ A zdá se, že
to dnes zažívá znovu.

I.

A přesto! Má smysl horlit pro dobro. To je přece základní podmínka naší existence. A apoštol Pavel
to má ve svých základech víry, když píše římským křesťanům: „*Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej
zlo dobrem.*“ (12:21) s přesvědčením o vládě toho Nejvyššího: „*Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi,
kdo proti nám?*“ (8:31) A základní pochopení přidává ve 13. kapitole takto: „*Jednej dobře, a dostane
se ti od vládní moci pochvaly. Vždyť vláda je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špat-
ně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad
tím, kdo činí zlo.*“ A to všechno může napsat jen proto, že pevně věří v Boží nadvládu, a vládní odpo-
vědnost znamená být Božím služebníkem ať v něj věříme nebo ne. A budeme se všichni bez okolků
vykazovat ze svých slov i práce před Nejvyšším.

A platí to stejně tak v tom našem malém vévodství manželství a rodiny, v kuchyni, v zaměstnání.
Všude je třeba horlit pro dobro. Nikdy není dost laskavosti, úsměvu a zájmu.

II.

Proto se nesmíme poddávat skutečnosti světa, která vypadá jinak. A nikdy nemáme přijímat výklady
těch, kteří předkládají jiná pravidla. Když se celý svět zblázní, kdo to udrží v mezích? Ti, kteří neute-
čou a přijmou i to utrpení. Horlit pro dobro neznamená, že se člověk změkčíle sbalí do klubíčka a ne-
chá si nandat. Tak si dělejte, co chcete... To naopak znamená pevnost. Nenecháme se vyprovoko-
vat. Pevně a jasně se postavíme na stranu dobra, i kdybychom z toho měli mít potíže. Přijmeme dů-
stojnost utrpení. Kristův učedník je takovým královským služebníkem práva jako *Black Rod* v britské
Sněmovně lordů.² Byť by mu v Dolní sněmovně praskli dveře před nosem (což se obřadně děje),
protože králova posla přijímají až pokorně požádá o přijetí. Poníženě třikrát zaklepe na dveře Dolní
komory, aby byl přijat. Ale neurazí se a nevzdá se.

¹ Nejzajímavější je ta proměna poměrů. K. H. Frank řečnil uctivě vůči Edvardu Benešovi v roce 1935, ale už 15. března 1938
držel dost jinou řeč před faktickým zánikem Parlamentu. Ten už se sešel jen několikrát a schůze 31. května se už nesešla.
Viz https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/96931/1351553_jan_wintr_166-180.pdf?sequence=1&isAllo-wed=y, str. 175 až 178

² https://youtu.be/QaXp5KCDV9M?si=fFU_PGNNR-i6Y3wXf Black Rod je strážcem vchodu do Sněmovny lordů, kontroluje
přístup do sněmovny, udržuje v ní pořádek a působí jako seržant-at-arms.

Podobně mluví se vzdělanci a významnými lidmi apoštol Pavel. Je na řečništi, na areopágu v Athénách. Nedělá mu potíže složit poklonu uctívacům různých Bohů. Ví, že oltář zasvěcený Neznámému Bohu není výrazem zmatku a slabosti. Naopak! Neznámý Bůh, stejně jako naše hroby Neznámých vojinů znamenají - úctu a ohleduplnost vůči těm, mysleli to dobro vážně. Těm, kteří na války a mocenské boje doplácují nejvíce. A každý z našich vzdělců a intelektuálů má nějakého Neznámého Boha, pokud zrovna není vyznavačem nějaké známé víry. Stejně tak nás všechny tíží neznámé bolesti a je třeba si vzájemně důvěřovat, že ty bolesti prostě bolí.

III.

A naposled: To tajemství je v životě! Znáte určitě orloj na Staroměstské radnici. Vpadá přesně, jako středověké pokladnice s převzácnými ostatky Kristova utrpení či jeho svatých. V katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha je stará pokladnice nad sakristií v prvním patře a má dvě okna, mezi nimiž byl můstek a po něm chodili chrámoví služebníci jako apoštolé na orloji. Vždy vyšli jedním oknem a ukázali ostatky k uctívání a pak zase vešli do nitra pokladnice druhým oknem...

Učedníkům bude Pán neviditelný. Ztratí se, nenechá ostatky: „*Ještě malou chvíli a svět mne již nevidí, vy však mne uvidíte, protože já žiji a také vy budete žít.*“ (Janovo evangelium 14:19) Potkáváme se s Neviditelným u jeho životodárnosti! Nepotřebujeme z Něj něco zasadit do zlata, opřít tajemstvím a ukazovat k uctívání. Nejsme uchvázeni kultem mrtvých a svátostí mrtvé minulosti. To bylo za bolševiků „Na věčné časy!“ a byly u toho v nadživotní velikosti obrazy mrtvého Lenina, Marxe a Stalina. Jak málo!

Kristus je vidět v životě. A to už v tom nynějším životě, který dostal přívlastek věčný. „*Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme...*“ (Skutky apoštolů 17:28) „*On je pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno.*“ (17:24n) Tak to Pavel říkal Athéňanům.

Nedívám se s hrůzou dopředu vstříc utrpení, vždyť tam jsi Ty!
Nemíním se ohlížet na své chyby či rajske okamžiky, protože tam jsi byl a zůstáváš jen Ty!
Na levém či pravém křídle nejsou jen nepřátelé, tam jsi přece Ty!
Zásadně se nedívám pod sebe. Nemám hrůzu z výšek, jen jsem si jist, že jsi tam Ty!
A nade mnou jsi vždycky zase jenom Ty.
Přijímám svůj život a prosím o požehnání toho, který žehná a chrání nás,
rozjasňuje svou tvář a je nám milostiv a obrací svoji tvář k nám a dává svůj pokoj!